

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

Ὁ πλούσιος ! εὐτυχεῖς ἄνθρωποι τοῦ κόσμου. Ὅταν κατὰ τὰς ἐορτάς σας, τοῦ χειμῶνος, ὁ χορὸς σᾶς περιβάλλει· καὶ πέριξ τῶν βημάτων σας θλέπετε τὴν λάμπην καθρεπτῶν καὶ χρυστάλλων, ὅταν ἡ χαρὰ ζωγραφίζεται εἰς τὰ μέτωπά σας καὶ τὸ τικ-τάκ τοῦ ὀρολογίου μεταβάλλεται· διὰ σᾶς εἰς χαρμίσσονον ἄτμα, συλλογίζεσθε, κάποτε, ὅτι εἰς πένης ἐξῶθεν διερχόμενος, βλέπει τὰς σκιάς σας νὰ χορεύωσι κοί παρ' ὄλην τὴν γιόνα ἥτις τὸν δέρει ἴσταται καὶ ψιθυρίζει σιγὰ-σιγὰ. «Πόσα ἀγαθὰ, δι' ἓνα ἄνθρωπον ! Πόσον εἶνε εὐτυχής ! Καὶ ἐγὼ εὐλίγον ἄρτον μόνον διὰ τὰ τέκνα μου θὰ ἤθελα».

Κατόπιν σκέπτεται τὴν ἐστίαν του, εἰς τὴν ὁποίαν οὐδεμία φλῆξ λάμπει πλέον, τὰ πεινῶντα τέκνα του καὶ τὴν ραχένδυτον οὐζυγόν του !! Ὁ Θεὸς ἔδωκε διάφορον τύχην εἰς ἕκαστον ἄνθρωπον. Ἄλλος βαδίζει κύπτων ὑπὸ τὸ βάρος τῶν θλίψεων, καὶ ἄλλος τραπεζίτης τῆς εὐτυχίας περὶ οὐδενὸς μεριμνᾷ ! Δὲν ὑπάρχει ἰσότης ; Εἰς νόμος ὁ ὁποῖος εἰς τὴν γῆν μᾶς φαίνεται ἄδικος, τοὺς μὲν διατάσσει «Χαίρετε», τοὺς δὲ «Βασανίζεσθε». Ἡ σκέψις μου εἶνε πικρὰ, ἀδυσώπητος, ἀλλ' ὡ πλούσιοι, μὴ καταστρέφετε τὰ χεῖρήματα σας μόνον δι' ἡδονὰς, εἴθε ἡ ἐλεημοσύνη ν' ἀφαιρέσῃ, τι ἀπὸ τὰ βαρῆα σας θυλάκια. Δίδετε !! Θὰ ἐλθῇ ἡ ἡμέρα ὅπου, ἐγκαταλείποντες τὴν γῆν θὰ ἐχρητεθησαυρὸν ἔτοιμον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ τὰς εὐχὰς τῶν πτωχῶν, τῶν ἰσχυρῶν τῆς ἀλλῆς ζωῆς, ὡς ἐρόδιον κατὰ τῶν ἁμαρτιῶν σας.

Κατὰ τὸν Β. Οὐγκώ.

ΟΚΤΑΣΤΙΧΑ

Βαρὺς χειμῶνας πλάκωσε. Κλεῖσε τὸ παραθύρι
 ποῦ ἀχνεγεομένη κέντησες τὸν οὐρανὸν μὲ τ' ἄστρα,
 μὴν τύχην ἀγριοφύσημα τ' ἀνέμου καὶ σοῦ δειροῦ
 τὰ λούλουδο, ποῦ πότιζες σὴν ἀσημένια γλάστρα.

Κλεῖσε τὸ παραθύρι σου, ἢ γοίλλιες νὰ πενθοῦνε·
 μὰ ὡς ποῦ ν' ἀνθίσῃ ἀνοιξίς, τὸ γέλοιο νὰ προσβάλλῃ,
 τ' ἀπομεινάρια πότιζε, κόρη, καὶ θὰ γενοῦνε
 σιόλισμα σὶδὸν παρὰ θυρο, ὅπως καὶ προῖτα πάλι.

Ἅγιος Νικόλαος Κρήτης 1908

Ν. Ι. Στρατάκης